

de mossos y *entravinents* de totes menes, ara està sola», Feliu i Codina (1875, *La Dida*, p. 296); «Colles d'entravinents a Can Ton, colles d'entravinents a ca la nívnia ---» «nos encauhàrem en un segon pis, bon segon pis, segons parer dels *entravinents*», Pons Mass. (Colla del C. xvi, 235; xvii, 255). La forma antiga encara no era ben antiquada o almenys no oblidada c. 1800, en què Belv. i Lab. (1829) tot admetent ja *intervenir*, remetien a *entrevenir*. *Intervenció* [Belv.]; ⁺*intervencionista*; *interveniment*; *interventor* [Belv.].

El ll. *invènire* 'trobar, descobrir alg. c.' (pròpiament 'anar-hi a parar, topar-la'), no passà directament al cat., sinó només els seus derivats *invenció*, *inventar* etc. *Inventor* (1371, JMarc, dicc. de rims); *inventor de les lletres llatines*, Aversó, *Torc.* I, 34; II, 433a; Busa-N. ¹⁵ *Invençió* en tant que part de la retòrica, i de la selecció d'un argument, Aversó, I, 241.27; Busa-N. La *invençió de la Creu* 'la troballa llegendària des de la de la Crucifixió', és de tots els textos piadosos: S. xv. La *invençió del bes*, sonet magistral i enciser de Carner: «Doncs, l'Amor i l'Oblit eren germans, / i entre ells dos no era llunyania / --- Trobí / quelcom no imaginat abans / --- deia l'Amor --- i és la besada pia, / tendre segell en boca dels amants / amb una lleu i llarga melodia; / mes tem que --- morí de l'amant música / --- digué l'Oblit: --- jo posaré una mica / de ma sopor en cada bes de massa». Llull l'usa en el sentit llatí de 'acte de trobar' (*Art Am.*, 11).

Inventiu i substantivat *la inventiva*; Busa-Nebrixa, 1507; abans, però, s'usà, en variant mig-popular, *env-*: «açò era fet ab lo major orde e subtil *eventiva* que jamés ells haguessen vist», JoMartorell (*Ag.* I, 203). *Inventar* [Busa-N.]: «si'l adage --- és una sentència de llarc ús, comparada ad allò que volém o a les coses dels temps, quant vinga la ocasió pot molt bé usar cada hu de ell, sens que li sia menester saber hon se *inventà*, per qui, ni el per què», Carles Ros (1736, *Adages y Refranys*, p. 7). «Molts dels hòmens / --- / *inventors* de vâries coses --- / Que Juno *inventà* els vestits --- Mínera teixir *ynnodà* / ---» en el romanç «pedagògic» de Carles Ros, mj. S. XVIII, vv. 35, 112, 134).

Invent entrà més tardanament, tot i que ja era ll. *inventus*, -ús: mal assimilat encara en temps de Belv. (*invento*). *Inventícies*. *Inventació*. *Inventari*, pres del ll. *inventarium*, pròpiament 'llista de tot allò que s'ha trobat': *inventari* [1295]: «fo ordonat per lo Sr. rey de Malorcha que hom prena de decretz, d'*inventaris* e de translatz de cartes ---» (Alart, *Docs. L. Cat.*, 105); la forma *inv-* ja 1376: «l'*inventari* dels forniments» segons l'*InvLC*, que el troba també a fi del S. xv en les poesies de Fenollar, i és ja la forma del Busa-N., i OPou: «encant o almoneda ---»; lo *inventari* dels béns: apophasis» (*TbPu.*, 136); de *inventári* per dissimilació una variant vulgar *alventari*. *Inventariar* [1399]: «ella havia *inventariats* los dits béns» (*InventariLC*; *inventariable*, *inventariació*, *inventariaire*).

Obvenció [Belv.], ll. *obventio*, -onis; *obvencional*; *obventici* [Lab.]; *obvenir*.

*Pervenir*³ del llatí *PERVENIRE* 'arribar del tot com-

pareixent fins a un cert paratge': «muntà a cavall --- solaçant, e *pervenc* llà on era la casa de B.» 1429, *Decam.* x, § 7, 581.10f.; «lo cors --- l'arma d'aquell nos voltia partir / e lo seu bé per la mort li *pervés*, Ausiàs VII, 7d; «sobre la presó dels fadrins, movents entre si alguna murmuració e rumor --- corregueren als dits locs, on trobaren la gent ajustada --- axí com a notícia de aquells *pervenia* la dita remor e murmuració ---» en el procés per un pogrom de moriscos a Val., a. 1460 (*Congr. Hi. Cor. Ar.* IV, 485). «A notícia de V. M. és *pervengut* que ---» ross., a. 1587 (*RLR* LIII, 412). En lèxic només des de Lacav.: «*pervenir* al lloc destinat: locum destinatum attingere», «*pervenir als honors*: ad honorum gradus accedere ---».

Modernament *pervenir* s'usa sobretot parlant de béns rebuts per herència (o sort): «els prats de la Riba li *pervenien* del seu sogre», molt comú a l'Emp. però no menys cap al S.: «viu en aquell mas que li va *pervindre*» (Pobla de Cérvoles, 1935), i a tot el Princ., i poc o molt en tot el domini lingüístic. «En Ramon Casas --- un dibuix del claustre de St. Benet de Bages, el monestir que força més endavant va *pervenir-hi*», Masó i Torrents (*Cinquanta Anys V. Liter.*, 10.15).

Un *pervingu* [Lab.] 'un que ha arribat a posició honorable sortint d'un nivell humil', sobretot si se'n mostra poc digne.

Notem la diferència entre *pervenir*, *prevenir*, *provenir* que només confonen la gent poc coneixedora de la llengua: evitem sobretot l'ús de *pervenir* en el sentit de 'provenir, venir de tal o tal lloc' (que no hem de confondre tampoc amb la noció de rebre alguna cosa per herència, que és 'arribar al nostre poder'); p. ex. és incorrecte dir que les persones de tal o tal nom *pervenien* de tal poble [Peníscola, 1961, i molts llocs]: cal dir *provenen*. *Pervinent*. *Perveniment*. *Pervenedor*.

Prevenir, pres del ll. *praevenire*, pròpiament 'anticipar-se (a una cosa, a algú)', d'on la doble acc. principal 'avisar, posar a algú sobre avis' i d'altra banda preparar-se anticipadament contra un mal etc. [Busa-N.]; «*prevenir*: anticipar-se: praevenire»: «lo primer que yo dec *previndre* en aquest pròlec --- és que molts diran: per qué no he posat en lo present Tratat de adages, lo nom dels inventors de ells ---», CRos (*Adages y R.*, 1736, p. 6). Encara que no sigui gaire vulgar avui en l'ús ciutadà, en el camp ha tingut més difusió, almenys en l'ús escrit de la llengua: en les primeres pàgines del Capbreu de St. Iscle d'Empordà, a. 1789, el llegeixo en el sentit 'fer notar, advertir': «--- se *prebé* que no podem incloure a, b ---». *Prevençió* [Lacav.]. *Preventiu* [Belv.], «que evita una malaltia», Fontserè, *CiFiNat.*, p. 238. *Previngut* [Lab.], *previngudament* [Lab.]. *Preventori*. *Prevenient*.

Provenir, pres del ll. *provenire* 'fer-se endavant', 'aparèixer, produir-se', d'on 'néixer, ser oriünd de', registrat només des de Lacav. «*pro-*: procehir: nasci, oriri, procedere»: «volia convence'm de que l'oposició d'en Rafel, a més d'ésser filla de son caràcter desconfiat, *provindria* d'un sentiment d'amor propi ofès per no haver sigut ell el preferit per l'A. per dipositar-hi sa confiança», MrnVayreda (*Puny.* I, xv, 185, on la